

[ŁUCZYNA *sb f*

sg G łuczyny. ◇ A łuczynę. ◇ pl G łuczyn.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII(XVIII) w. w innym znaczeniu.

Pochodnia, luczywo:

W opisie emblematu bogini namiętności: Czyelyestną zadzą [Cupidinem] myenysz bycz bogynya [...] Mowysz thesze trzymacz rospalyona luczyzna [facem ardentem; pochodnią gorącą HistAl Kv] która nyeczyszthoscz pobudza y szapalya HistAl 1510 386.

Zwrot: »rozpalić łuczyny, rozpalona łuczyna«: thaka yesth pracza mądroszczu yakyey przyrodzenye bywa doszwyathczonoe[!] rospalywszy lvczyny [accense facule; ktorej fie pochodnia zápalona przyrownawa HistAl I4v] od ktoreykolwe wyaczey lvczyn weszma ognya/ nykakyey onaszama nyebadzie szwyeczycz HistAl 1510 356, 386.

Synonimy: pochodnia, żagiew.

*Cf **ŁUCZYWO, ŁYCYWO***

MK